

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 23 грудня 2008 року № 52 (268)

ПОЗИЦІЯ

КУН ПОКЛАДАЄТЬСЯ НА ВЛАСНІ СИЛИ

20 грудня у Києві відбулося чергове засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів

Вступним словом його відкрив Голова Конгресу Олексій Івченко, який коротко проаналізував суспільно-політичну ситуацію в Україні.

Характеризуючи загальносвітову кризу, що її нині переживає людство, він зауважив, що в нашому суспільстві цей процес розпочався дещо раніше із політичної кризи, до якої з літа долучилися ще й економічні негаразди. Отже, її спровокували не стільки зовнішні, скільки внутрішні чинники. Нині ж, замість того, щоб мінімізувати наслідки кризи, можновладці звинувачують в усьому одні одних і навіть не прагнуть щось зробити для виправлення ситуації. І в тому, що взагалі відбувається в країні, є вина усіх гілок влади.

Зокрема, уряд, схоже, більше займається популізмом, а не конкретною роботою, приведенням в дію важелів, здатних посприяти у вирішенні невідкладних питань. Для прикладу виступаючий навів деякі економічні розрахунки, що свідчать про непривабливу ситуацію в народному господарстві, зокрема в соціальній сфері.

Говорячи про місце КУН у політичному житті держави, Олексій Івченко акцентував увагу членів Головного Проводу на тому, що на майбутніх виборах до Верховної Ради (дочасних чи чергових) Конгрес братиме участь самостійно.

Своєрідною перевіркою й оглядом сил конгресівців, оцінкою їхнього впливу на політичні процеси в суспільстві мають стати дочасні вибори до Тернопільської обласної ради, яка нещодавно саморозпустилася. Саме тут можна буде відпрацювати модель підготовки й проведення передвиборної кампанії до парламенту, виявити найбільш ефективні засоби впливу на виборця, врахувати можливі помилки й прорахунки, допущені в ході цієї роботи.

Але один висновок Конгрес уже зробив для себе, виходячи з досвіду минулих дочасних виборів до Верховної Ради, – відсутність на сьогодні надійного партнера з-поміж правих сил. До такого невтішного висновку спонукають непорозуміння між учасниками коаліції, намагання кожного з них "перетягнути на себе ковдру" тощо.

"За останній час, – сказав наприкінці Олексій Івченко, – КУН помітно поширив свій вплив у суспільстві, до нас все більше прислухаються, нас розуміють, нам є і буде що сказати виборцям під час передвиборних перегонів. Це, зрештою, свідчить, що КУН дозрів до перемог, має шанс на успіх. Тому ми прагнутимемо вигравати на місцях, у регіонах, у державі в цілому".

Заступник Голови КУН Марія Олійник у своєму виступі висловила стурбованість з приводу тривожної ситуації, що склалася у східних областях України, де представники влади від Партії регіонів брутально ігнорують державну мову. Наприклад, нещодавно з обласного бюджету Донеччини виділено 7 мільйонів 343 тисячі гривень на розвиток російської мови, підтримку проросійських громадських організацій. Звісно, такої турботи про державну мову там не спостерігається. До того ж, преса, радіо і телебачення тут також у переважній більшості російськомовні.

Заступник Голови КУН Володимир Борейчук закликав керівників обласних організацій Конгресу у своїй повсякденній діяльності постійно акцентувати увагу на поширення в масах національної ідеї, що дозволить суттєво збільшити кількість прихильників КУН, згуртувати свої лави і в підсумку сподіватися на відрадні результати.

А Голова Секретаріату Головного Проводу КУН Степан Брацюнь наголосив на тому, щоб у цей відповідальний час члени КУН намагалися дійти до свідомості людей, не жаліли сил, старання заради партії, заради України.

Свої думки про роль і місце Конгресу в політичному житті України на сьогодні, особливості стратегічного курсу КУН на перспективу також висловили на засіданні Головного Проводу керівники і представники обласних організацій Конгресу Роман Дідусь та Ігор Данилиха (Львівська область), Богдан Дяків (Харківська), Василь Тимчина (Запорізька), Іван Віват (Тернопільська), Микола Хоменко (Дніпропетровська), Петро Ференц (Закарпатська), Віктор Тріщенко (Кіровоградська), Юрій Шепетюк (м. Київ), Василь Овчарук (Крим), Віталій Гусар (Вінницька), Олександр Антонов (Луганська), професор Ярослав Ульгурський та інші.

Вносилися пропозиції активізувати діяльність членів Конгресу на місцях, частіше брати участь у масових заходах, жорстко ставити перед місцевою владою питання державотворення й утвердження українства в Україні, а також домагатися неухильного їх розв'язання, конкретними справами доводити усім, що націоналізм – це патріотизм у дії.

Присутні заслухали інформації про перереєстрацію членства, збирання членських внесків, поширення і передплату газети "Нація і держава", стан підготовки Програми Конгресу тощо.

На засіданні Головного Проводу КУН обговорено та затверджено план роботи на 2009 рік, прийнято відповідні рішення з інших розглянутих питань.

Учасники засідання прийняли звернення, текст якого друкується.

ЗВЕРНЕННЯ

ГОЛОВНОГО ПРОВОДУ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Наближається 2009 рік. Споконвіку в переддень Нового року кожен українець, оглядаючись назад, намагається дати оцінку року, що завершується, визнати свої звершення та зрозуміти помилки. Кожен прагне очиститися, взяти з собою в наступний рік все краще та залишити в минулому всю скверну.

Рік, що минає, залишиться в пам'яті кожного з нас, як рік безпрецедентної наруги над людиною та її гідністю. Ми мусимо визнати, що за 17 років незалежності Україна ще не опускалася до такого стану економічного та політичного колапсу. Зруйновано та продано промисловість, закладено землі, вбито власну грошову одиницю. Але найстрашніше – зламано віру в справедливість, у завтрашній день.

Уряд намагається нав'язати нам думку про всесвітню фінансову кризу, про загальносвітові процеси. Не вірте! Працьовитий народ на найродючіших землях світу бідувати не може. Криза розпочалася не вчора, не рік тому, криза розпочалася з приходом до влади осіб, які задля власного збагачення, своїх амбіційних забаганок знехтували найсвятішим: Україною, Нацією, Богом. Так далі тривати не може. Зло має бути покарано. Ми мусимо очиститися від скверни. Тільки тоді в нас буде шанс для порятунку.

Ми звертаємося до Президента України як гаранта Конституції та цілісності України, усіх українців, кому небайдужа доля вистражданої незалежної України, майбутнє своїх дітей та внуків.

Україна в небезпеці! Сьогодні все залежатиме від рішучих дій Президента, кожного з нас. Теперішні уряд та парламент мають піти у небуття. У Новому році має відродитися Віра, мусить торжествувати Правда.

Слава Україні!

Героям слава!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

Триває передплата на газету «Нація і держава» на 2009 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2009 рік (стор. 55). Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: на 1 місяць – 3,49 грн.; на 3 місяці – 10,02 грн.; на 6 місяців – 18,74 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ПОЗИЦІЯ

МАРІЯ ОЛІЙНИК:
" ЗАВЖДИ І ВСЮДИ РОЗМОВЛЯЮ УКРАЇНСЬКОЮ"

Заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів Марія Олійник– одна з найяскравіших особистостей партії. Викликає величезну повагу її непохитна громадянська позиція: 43 роки, живучи в Донецьку, залишається україномовною, а до того ще й активно відстоює в умовах тиску та спротиву українську мову, освіту, культуру. Якщо бодай окреслювати сферу її діяльности, то і це викликає подивування: Марія Василівна – кандидат фізико-математичних наук, заступник голови Всеукраїнського товариства "Просвіта", голова Донецької обласної організації КУН, заступник голови Донецької обласної організації Всеукраїнського товариства "Просвіта", а віднедавна – кавалер Ордена княгині Ольги третього ступеня, який отримала за державницьку роботу на Донеччині. Для "Нації і держави" – ексклюзивне інтерв'ю з пані Марією.

– Для того, щоб людина прийшла до такої політичної партії, як Конгрес Українських Націоналістів, потрібні переконання. Звідки походять корені цих переконань саме у Вас?

– Родом я з Івано-Франківщини. Половина жителів мого рідного села Гарасимова (Тлумацький район) належали до ОУН Степана Бандери. Мені випало прийти у цей світ 1943 року під час окупації. Потім нас "розкуркулювали", і я добре пам'ятаю, як відбирали хліб, коней, хатнє начиння. Хто пережив подібне, думаю, мають непохитні націоналістичні переконання.

Освіту я здобувала у Чернівецькому державному університеті. 1965 року, коли утворився Донецький науковий центр та Донецький державний університет, ми, молоді спеціалісти, їхали туди, як тоді жартували, "цивілізувати Донбас". Приїхали науковці звідусіль – зі Львова, Києва, Харкова, Новосибірська, і розпочалася дуже цікава наукова робота. Доволі швидко фізика й математика Донецька досягли світового рівня. Проблема, якою, наприклад, я займалася, була настільки рідкісною, що її вивчали всього п'ять центрів у світі.

– Донецьк та Донеччина: якими вони були тоді? Як Вас зустріли та що найбільше вразило?

– Коли я тільки приїхала, синові Валерію було рік і вісім місяців. Була впевнена, що приїхала в Україну. Тому заявила: бажаю, аби моя дитина ходила до українського дитячого садочка. Мені відповіли: поруч таких немає, а треба звернутися до міського відділу освіти та запитати, де є. Я прийшла до чиновників, а вони ... просто повтікали. Спочатку не розуміла, в чому річ. Виявилося, вже тоді, 1965 року, в Донецьку не було жодного дитячого садочка з українською мовою і жодної української школи.

Відтоді я почала цікавитися українськими проблемами і мене одразу ж "записали" в націоналісти. Узяли на облік. Приблизно раз на місяць викликали до КДБ.

– Тільки через цікавість до україномовних дитсадочків?

– Не тільки. 1971 року я познайомилася в Києві з Валерієм Марченком, читала самвидав. Напевне, й телефон мій прослуховувався, і сусідів моїх викликали (тепер вони вже зізнаються). Але то вже в минулому...

Коли 14 січня 1989 року утворилося Товариство української мови в Донецьку, я стала відповідальним секретарем обласної організації. Справа рухалася дуже нелегко через спротив з боку компартії та викладачів Донецького держуніверситету. Згодом я стала членом Руху та вступила до Української Гельсинської спілки до того, як вона стала Українською республіканською партією. У квітні 1992 року відбувалися обласні конференції Організації Українських Націоналістів-бандерівців. Тож я прийшла до Слави Стецько та Романа Зварича, і вони доручили мені провести конференцію та створити ОУН (б) в Донецьку.

Як зараз, пам'ятаю 25 липня 1992 року: переповнена зала, більше п'ятнадцяти телекамер. Нас ніхто не пікетував. Приїхав з Америки Ярослав Гайвас. А Роман Зварич на весь голос промовив: "Я – націоналіст і цим горджуся". Таке диво трапилося уперше в Донецьку, адже націоналізм на той час все ще вважався чимось на кшталт клейма.

– Радянські стереотипи щодо терміну "націоналізм" і досі не вивітрилися з масової свідомости…

– Погоджуюся. З 1992 року організація КУН – єдина реально існуюча з-поміж національно-демократичних сил на Донеччині. Доводиться нести цей хрест на своїх плечах. Часто ми проводимо різноманітні акції на захист української мови та культури через молодіжні організації, Товариство "Просвіта". Приємно поінформувати, що, приміром, Донецький драматичний театр, який співпрацює з "Просвітою", практично повністю перевів свій репертуар на українську мову, хоча донедавна був виключно російськомовним.

Працювати непросто, адже у ЗМІ, особливо друкованих, чиниться постійний тиск. Звісно, всі газети – під "патронатом" регіоналів, а регіонали – це ті ж комуністи, тільки безідейні, але з грошима.

Регіонали, власне, тримаються на Сході України на колишньому комуністичному електораті. Основні їхні теми – виступати проти української мови та проти НАТО. Забери у них сьо-

Закінчення на 4-й стор.

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

Хмельниччина

Хмельницька обласна організація Конгресу провела 21 грудня в Старокостянтинові конференцію "Степан Бандера – Провідник Нації".

Із науковими доповідями виступили гості зі Львова: журналіст, історик, автор багатьох праць з історії націоналістичного руху Ярослав Сватко, президент "Літопису УПА", дослідник життя і діяльности Степана Бандери Микола Посівнич. Вони детально проаналізували умови формування особистості Степана Бандери, його внесок у боротьбу за незалежність України, розвиток націоналістичного руху, повідомили цікаві та маловідомі широкому загалу факти його біографії, розкрили суть феномену Бандери, символічність його постаті.

Виступили заступник голови КУН Володимир Борейчук, голова Хмельницької обласної організації КУН Анатолій Демид, голова Старокостянтинівської міської організації КУН Сергій Бондарчук, представники місцевої громади, вчителі історії. Виступаючі наголошували, що Степан Бандера був і залишається "прапором" боротьби за Українську Національну Державу. І в нинішніх умовах, коли боротьба триває, його символічна постать набуває нової актуальности.

Після виступів присутні мали змогу переглянути фільм "Три любові Степана Бандери".

* * *

Хмельницькі націоналісти у рамках відзначення 100-річного ювілею Провідника підготували настінний календар на 2009 рік. Його наклад – 5000 примірників.

Заходи з ушанування Степана Бандери розпочалися з акції "Подаруй школі книгу". Школи та ВУЗи краю отримали від обласної організації КУН в подарунок книгу "Місія Бандери" Ярослава Сватка та настінний календар на 2009 рік із світлиною Провідника.

В окремих школах проведено бесіди із старшокласниками на тему: "Степан Бандера – символ національно-визвольного руху".

* * *

У Хмельницькій області участь у заходах загальноукраїнської акції "Святий Миколай мандрує Україною" взяли обласна організація КУН, Спілка Української Молоді в Україні, благодійний фонд "Карітас". У рамках кількаденної акції з 18 до 20 грудня здійснено візити в дитячі будинки, розташовані в Голениoщевому Чемеровецького району, Соколівки та Солобківці Ярмолинецького району.

Загалом 291 дитина отримала подарунки, солодощі, одяг, дитячі книги, волейбольні м'ячі. У рамках заходу з дітьми проведено ігри, продемонстровано виставу до Дня Святого Миколая.

Прес-служба
ХОО КУН

Чернігівщина

Традиційно День Св. Миколая приніс радість та подарунки понад 250 дітям Чернігова. Учасники святкового вертепу завітали до дитячого відділення Чернігівського реабілітаційного центру наслідків аварії на ЧАЕС, Чернігівського дошкільного навчального закладу "Золота рибка", поздоровили дітей, які прийшли разом з батьками на святкову службу до храму УПЦ КП Св. Великомучениці Катерини та учнів молодших класів ЗОШ №35 та №32 м.Чернігова.

Цікавий виступ та вручення подарунків стали наслідком активної роботи молодих націоналістів міста. У благодійній справі об'єднались представники КУН, "Тризуб", національно свідома молодь.

Проводячи святкові українські вертепи, їхні учасники несуть підростаючому молодому поколінню приклади любові та жертовности, об'єднують в одній справі всіх національно свідомих людей.

Провід Чернігівської обласної організації КУН щиро дякує за фінансову підтримку голові церковної, козацької громади – Андрію Лісовому та голові обласної організації УНП – Володимиру Ступаку.

Прес-служба ЧОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЗИЦІЯ

Григорій КОВАЛЬЧУК,
голова секретаріату КОО КУН

КРИЗА ЕЛІТИ ЧИ КРИЗА ДЕРЖАВНОСТИ?

Останніми роками українці поступово почали розуміти очевидну річ – в Україні силами депутатів ВР та залежних від неї суддів і сусідів різного рівня формується привілейована каста чиновників та депутатів, які крок за кроком позбуваються контролю над ними з боку решти суспільства.

Фактичним реваншем цієї верхівки стало далекоглядне запровадження у грудні 2004 року так званої політреформи Кучми-Мороза-Медведчука, яка була нав'язана "помаранчевим" переможцям як нібито альтернатива тривалого громадського протистояння і хаосу в Україні.

Важке дихання Москви в Україні відчувається скрізь: у намаганні взяти під контроль українські банки, у спробі заперечити право українців вшановувати своїх співвітчизників, полеглих в часи Голодомору 1932–1933 років, в черговому нафто-газовому шантажі "Газпрому".

Посилення впливу Росії відчутне не тільки в постачанні газу, а й у внутрішній політиці України. Деякі керівники фракцій починають відкрито їздити в білокам'яну, випрошувати ярлики на "князювання".

А що важить ток-шоу на "Свободі" Інтера 5.12.08 року – це явний шабаш українофненависників, які розпиналися доводячи, що Україна веде неправильну зовнішню політику. Сумно було дивитись на депутатів-комуністів – це чужорідне тіло в Україні, регіоналів-лакуз Москви, литвинівців, які сліпо захищають невідомо який нейтралітет України, космополіта-мера Киева. Цілий букет манкуртів, та й годі. Вони не знають справжньої історії України. Доводять, що Москва ніколи не нападала на Україну. Наведу лише один приклад з подій 30 листопада 1918 року. Більшовицький командир українського фронту Антонов-Овсієнко у прикордонному місті Суржа на курщині так напучував червоноармійців: "Против вас стоит 30-милионный народ, имена которых невозможно выговорить, внешность которых такова, что надо убивать без всякого милосердия и пощады. Это звери... с ними нельзя общаться как с порядочными людьми. У нас кровь лучше, сердце тверже, нервы крепче. Мы должны выжать все возможности из Украины, чтобы усилить военный потенциал России".

Шановні, запам'ятайте, що ще з часів Ю. Довгорукого північно-східний сусіда почав простягати руки на Київ, а його син Андрій Боголюбський завдав Києву смертельного удару, після чого Київ не зміг вчинити опір татаро-монголам.

Прочитайте "Історію Росії" Соловйова, Ключевського, Покровського, комуністичну історію, і ви побачите російську агресивність, починаючи від "Собирания русских земель, освоения, присоединения, умиротворения, освобождения, приобщения к великой русской культуре, пролетарский интернационализм, выравнивание границ, защита завоеваний соционализма, братская помощь, введение ограниченного контингента, защита русскоязычного населения, принуждения к миру". Вісім століть існує ця політика, і кінця краю їй не видно.

Друге. Шановний тов. Симоненко, перестаньте кричати і звинувачувати ОУН-УПА у співробітництві з фашизмом. Наберіться терпіння і хоч раз прочитайте матеріали Нюрнберзького процесу, і ви побачите, що там аж нічого немає про ваші безпідставні звинувачення. Знайте, ОУН-УПА входить в міжнародну комбатантську організацію. А от як комуністична влада співпрацювала з фашистами, то я вам нагадаю. Перше, що фашисти запозичили від комуністів – це концентраційні табори, які ввів в РФ ще Ленін. Нагадаю, що німецькі генерали проходили навчання в Рязані, Куйбишеві й інших містах Радянського Союзу. Договір 1939 року, поділ Європи на сфери впливу, обмін досвідом між відомствами Берії і Гімлера. І нарешті – спільний парад у Бресті радянського і німецького воїнства. Зверніться до історії, вона все зафіксувала, і ви зрозумієте, що Сталін не прагнув знищити фашизм, а Гітлер комунізм, вони прагнули заволодіти світом.

Наслідки цієї реформи досягають сьогодні свого апогею. З одного боку, Президент не має серйозних економічних та правових важелів впливу на суспільство, з іншого – обмежені у своїх можливостях "кріпосні депутати" з приватно іменних фракцій ВР. Як виявилося, лідери фракцій – ці всесильні "феодали", власники і розпорядники депутатських душ – у свою чергу, можуть бути залежними від інших держав, особливо від сусідньої Росії, яка демонструє неабияку здатність впливати на політичні погляди лідерів фракцій.

Третє. Хочу нагадати противникам Голодомору, які висувають контраргументи, що голод, крім України, був у Росії, Казахстані й інших місцях. Це правда, мешканці Поволжя, навіть у Брежнєвські часи, жили впроголодь. Я знаю сім'ї, які приїхали в Кіровоград у ті часи з Поволжя, бо там було нестерпне становище. Потрібно розуміти різницю між голодом у Росії і в Україні. В Росії, крім зерна, не відбирали квасолю, буряк, картоплю, не грабували зі скринь одяг, не забирали останню корову, козу, порося. В Україні був запланований геноцид, який здійснювали доморощені фашисти з партійними і комсомольськими квитками. В Україні не було жодного випадку, щоб німець-фашист витягнув з печі казанок із вареним буряком чи картоплею і потоптав його ногами перед голодними дітьми, щоб у колисці з-під дитини забрав торбину з крупою. А що робили наші доморощені? Не забуваймо, що в довідках про смерть зазначали: "Причина смерті – українець".

Тож маю повне право стверджувати: що фашизм і комунізм – дві сторони однієї медалі.

Знання своєї справжньої історії робить людину сильною духом і розумом. Тож вивчайте історію, написану українцями, а не сусідами або чужинцями.

м. Кіровоград

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

ГАНЕБНИЙ ЕФІР

В. СМІЛЯНСЬКИЙ

Довелось мені слухати "Свободу" на каналі "Інтер", присвячену зовнішній політиці України. Не второпаю, чому доручили вести

цю програму депутату Грачу, відомому своєю відвертою антиукраїнською позицією. З перших хвилин, з перших його слів стало зрозуміло, як буде спрямована дискусія. Ми побачили, як вели б себе комуністи, якби влада була в їхніх руках. Безапеляційний тон, грубе обривання виступаючих, хамство стосовно жінок та комуністична пропаганда без кінця.

Постає запитання: яка була потреба організовувати цю низькопробну дискусію саме зараз, коли найгострішим питанням в країні стала економічна криза, а ще гострішим – чи запрацює, нарешті, Верховна Рада і на яких засадах. Бо без неї ніякі дії з подолання кризи просто неможливі. Заради цього депутати дійшли ситуаційної згоди навіть між різновекторними силами, готові накласти табу на конфронтаційні питання. Про це заявив депутат Чечетов, який, щоправда, називаючи такими теми Голодомору, УПА, випадково "забув" про НАТО та російську мову. Та це все ж таки позитивні кроки, тому що треба зараз рятувати країну. Подивіться, чим закінчилася чи не найзапекліша передвиборна боротьба в США. Тим, що республіканець Маккейн привітав Обаму з перемогою і закликав своїх прихильників до співпраці з демократами в цей скрутний час.

Отже, запитання до каналу: навіщо в такий час ставити на розгляд вкрай задурений суспільства такі явно провокаційні питання? Навіть, якщо цей ефір був запланований місяць тому, невже ніхто не натякнув вам, що зараз ця тема не на часі? Навіщо ви розгойдуєте човен?

Ви навіть не звернули уваги на відмову БЮТ взяти участь в дискусії, бо вони не схотіли здіймати хвилю конфронтації, а ті, хто прийшов з демократичного боку, дали відсіч відвертим зрадникам і пішли з цього балагану.

Що ж до самої програми, – це просто ганьба. Ніби на тебе вилили помиї. Не дивно, що ведучий одержав негативну оцінку навіть тих глядачів у студії, хто виявив незгоду з політикою влади. Та й як незграбно виглядало наступного дня виправдовування студії за провал.

Завдяки цьому ефіру ми вкотре побачили на екрані відвертих ворогів України та їхню звірячу ненависть до всього українського. Навіть хтось згадав про люстрацію. Тільки запізно, панове, цей потяг давно пішов. Але треба якось звільнити суспільство від їхньої шкідливої присутності.

Тому хочу запропонувати:

1. Якщо неможливо провести відповідний закон через Раду, то видати указ Президента чи постанову РНБО про заборону антидержавної діяльності та пропаганди в Україні і про відповідальність за неї.

2. Доручити СБУ викликати на співбесіду таких панів, як Грач, і попередити про припинення ними такої діяльності.

3. Якщо вони не вгамуються, завести справу щодо позбавлення їх українського громадянства.

4. У разі позитивного рішення суду, позбавити їх громадянства України, на цій основі депортувати в Росію, якою вони так опікуються. Щоб не руйнувати сім'ю, депортувати як самого винуватця, так і його дружину (чоловіка) та дітей. Ця процедура має супроводжуватися конфіскацією нерухомості.

5. Якщо Росія їх не прийме (а це 100%), домовитися, наприклад, з М. Саакашвілі, щоб він їх тимчасово прийняв та десь у себе влаштував. Сподіваюся, він піде назустріч В. Ющенку. А там – їхня воля.

Суворо? З ворогами, як з ворогами.

P.S. Якщо допустите їх до влади, вони вам не таке покажуть!

Сан-Франциско, США

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДОКИ Ж БУДЕ "ЛЕБІДЬ, РАК ТА ЩУКА"?

В. ПОЛІЩУК

До відзначення 75-х роковин Голомодору в Україні ретельно готувалися всі чесні українці Малої Виски – і кунівці, і просвітяни, і ветерани праці та війни. Готувалися до виступів очевидці тих страшних подій, діти, проводилися репетиції хору, з яким планувалося провести панахиду. В газеті надрукували оголошення, в якому повідомлялося, що 2 листопада о 10-й годині почнеться хресна хода.

19-го листопада до нашої місцевої влади надійшла вказівка від президентського "сірого кардинала" Балоги, і владці, колишні комуняки, відразу заметушилися. Перш за все, їхні представники, щоб збити спантелику громадськість, кинулися до газети, де вмістили оголошення про те, що відзначення трагічних роковин нібито почнеться о 14 годині 45 хвилин, а не о 10-й.

Та люди не послухалися "сірих кардиналів". Подібна ситуація склалася і в Черкасах.

До речі, в нашому обласному центрі, який і досі називається Кіровоградом, ще немає пам'ятного знака на честь жертв Голодомору. На тому місці, де в 1918–1922 роках чекісти катували і розстрілювали українських патріотів, де в страшні 1932–1933 роки масово закопували померлих від голоду, сьогодні розташоване... собаче кладовище! Ось так наші перефарбовані "вшановують" жертв того режиму, якому ще недавно служили вірою і правдою. Зате вони намагаються зберегти дорогі їм пам'ятники колишнім комуняцьким заправилам. Ми, звісно, мріємо про той час, коли подібне сміття перестане псувати зовнішній вигляд наших сіл та міст. Тож можна тільки вітати відповідний Указ Президента України, про виконання якого має подбати президентська владна вертикаль.

У зв'язку з цим не може не здивувати стаття А.Ткаченка "Позбутися культу кремлівського ката" ("Нація і держава" від 25 листопада ц.р.). Автор закликає нас, грішних, іти громити пам'ятники тому кату. Виходить, я, хвора людина, маю брати кувалду і руйнувати поставлені на честь ненависного Леніна монументи. А навіщо ж тоді у нас інститут Президента, Верховна Рада, Уряд, на утримання яких ідуть народні гроші.

Подібні пропозиції можуть виникати тільки в суспільстві, яке продовжує існувати в атмосфері суцільної брехні і безладу. На мою думку, покінчити з неподобством у країні ми зможемо лише тоді, коли народ піде за націоналістами. А для цього мають об'єднатися дрібні націоналістичні організації, які поки що, на жаль, діють за принципом "лебідь, рак та щука".

НАС НАЗИВАЮТЬ НАЦІОНАЛІСТАМИ

Л. ГРЕБЕНЮК
член КУН

Ми, члени КУН у Дніпропетровську, майже кожної суботи виставляємо намети в найбільш людному місці – біля вокзалу. Вмикаємо музику – лунають повстанські, сучасні, ліричні і патріотичні пісні. Біля намету закріплюємо прапори – Державний і КУН. Як тільки вмикаємо музику – люди поспішають з усіх сторін до намету – роздаємо листівки, газету "Нація і держава", пропагуємо історичну та ідеологічну літературу про Україну. Ведемо роз'яснювальну роботу – багато людей підходять, дякують нам за те, що ми є, бажають здоров'я і наснаги, кажуть: "Тільки на вас надія!". Частенько підходять і наші супротивники – деякі з глузуванням, деякі з погрозою, дехто просто зомбований – з цими ми одразу починаємо працювати. Люди взнають правду і її ставлення змінюється – дякують, тиснуть руки, стають нашими прихильниками. Хочу звернути увагу на стереотипи, які можна почути від них: "Ви націоналісти!" – вважаючи, що цим ображають нас. А ми відповідаємо: "Так, ми – українські націоналісти, ми – за Україну, а ви – російські націоналісти" – і людина задумується. Або: "Бандеровцы убили моего отца, я вас ненавижу!". "А чому нас? Ми його вбивати не посилали, його послала КПРС і Сталін, от до них і претензії – а бандерівці просто захищали себе і свої родини", – людина зупиняється і задумується.

Безумовно, якщо б ці гострі питання влада хотіла вирішити, то за 17 років від цих проблем каменя на камені не лишилося.

Слава Україні!

ПАТРІОТИЗМ? А ЩО ЦЕ?

Л. ГРЕБЕНЮК,
член КУН

У СРСР нас колись учили бути "патріотами" – любити "Родину – Советский Союз", тобто любити всіх, крім себе.

І треба визнати – це їм вдалося. Ще й досі зомбовані ідеологією КПРС із слізьми на очах згадують: "Как хорошо все вместе жили". Скільки найкращих представників різних націй, забувши себе, свій рід, мову, забувши, що кожен інтелігент в кожній нації з'являється на світ для того, щоб навести за собою собі подібних – обезголовлювали свою націю, подавшись до Москви за славою. На превеликий жаль, 17 років такої бажаної незалежності України від Москви майже нічого не змінили – українці йдуть кудись працювати, аби багато заробляти, а інколи і залишаються. А як же Україна? Їдуть навчатись у престижні ВУЗи світового рівня – а Україна? Паруються аби з ким – міняють віру Христову на іслам, кришнаїзм.

Де ви, українці?

Національно-патріотичним вихованням зараз займаються політичні партії. Зокрема, в КУН приходять нові люди, читають газету "Нація і держава", беруть участь у акціях – все це формує світогляд національної еліти – майбутнього України.

Любити себе, своє українське єство, любити собі подібних, які, як і ти, живуть за законами Правди і Любові. Любити свою землю Україну – це і є український патріотизм.

Січеслав

ГУРТУЙМОСЯ НАВКОЛО ІДЕЙ

Микола ГОЛИШИН

Хочу поділитися спогадами 40-річної давності. Після служби у армії в 1968 році я поїхав у Пермську обл., Солікамський р-н. с.Мутіху, ділянка Якуніха, за оргнабором на 6 місяців. Поселився у довжелезному бараці, де уже жили (якщо це можна назвати життям) 10–12 людей, вислані з Ленінграда на 4 роки. Бараків таких було шість. Умови нестерпні, але втікати не було куди. Автолавка приїжджала один раз на тиждень. Зима була лютою. Вислані дівчата (їх було четверо) одягнуті в різне лахміття, проклинаючи Леніна-Сталіна, рубали сучки. Начальник Алексеев платив їм 5 крб на тиждень.

Нижче до річки Якуніхи був густий березняк і могили, безліч горбків. Я дуже хотів довідатись про це щось у місцевих, але ніхто про це не місце говорив. Якось, їдучи зі мною у машині (я працював водієм), мешканець села Мутіхи Олексій Мещеров розповів, що Якуніха – це колишній табір, там загинуло багато людей від тифу й інших хвороб.

Дещо пізніше уже добрий знайомий Микола Сенюк, уродженець Івано-Франківської області Верховинського р-ну, розповів мені страшну трагедію тих часів. Зима 53 року була останньою для більш як три тисячі політичних в'язнів, у лютому десятками щодня гинули, у березні тиф скосив усіх.

Охорона відійшла у тайгу. Прийшли пізніше, поливали вапняним розчином і закопували усіх підряд без номера, без імені. Коли охорона відійшла, молодші, маючи більше сили, полізли у тайгу. Його знайшла і врятувала дівчина, пізніше він на ній одружився. Так закінчили своє життя більше як три тисячі нескорених, майже всі галичани.

Коли їхав додому, прощаючись із Миколою Сенюком, радив йому їхати у свій край, але він сказав: "Не поїду, дуже багато було зрад у 49 році. Псевдобійці були між нами і робили велику шкоду. Дещо пізніше ми навчилися їх пізнавати". Я нічим не міг його втішити, так ми і розійшлися.

Боротьба тисяч і тисяч синів і дочок нашого народу не минула марно, маємо свою Україну, хоч вона ще не така, про яку мріяли і заради якої помирали герої ОУН-УПА. Гуртуймося навколо ідей наших попередників.

Слава Україні!
Героям слава!

МАРІЯ ОЛІЙНИК: "ЗАВЖДИ І ВСЮДИ РОЗМОВЛЯЮ УКРАЇНСЬКОЮ"

Закінчення. Поч. на 2-й стор.

годні ці козирі – і вони політичні банкрути. Адже визискують Донбас нещадно, про розвиток краю та соціальний захист людей не дбають абсолютно. Екологія страшна. Зараз робітників викидають просто на вулицю. Правдами і неправдами. А доти отримували величезні надприбутки, не вкладаючи при цьому кошти в модернізацію основних засобів виробництва. Тільки коли побачили, що наш метал став задорогий і не витримує конкуренції з китайським, почали випрошувати державні дотації на реконструкцію. Чому ж раніше не оновлювали технології?

Щодо мови. Я підготувала наукову статтю з приводу мовної ситуації в Донецьку та на Донеччині. У 1932–1933 роках 80 відсотків дітей в Донецьку навчалися українською мовою. А на 28 жовтня 1989 року – час прийняття Закону про мови УРСР – залишилося тільки 2 відсотки. Відбувалася шалена денаціоналізація. Мало того: 70 відсотків дітей звільнялися від вивчення української мови. Проте є й позитив: минулорічне запроваджене Міносвітою зовнішнє оцінювання допомогло батькам усвідомити необхідність віддавати своїх дітей до україномовних дитсадків і шкіл. На цей крок була антивідповідь з боку Донецької міськради, яка ухвалила заборонити збільшення українських дитячих садочків, українських класів у російських школах, перепрофілювати школи на україномовні. Згодом вони це рішення відмінили, але тиснути на освітянську галузь не припинили. Йде жорстка боротьба.

– Пані Маріє, на Вашу думку, які кроки мали би здійснити наші державні мужі, щоб Донецьк та Донеччина таки сприйняли державну українську мову?

М. ОЛІЙНИК (ліворуч) серед членів КУН

– Перевести вищі навчальні заклади на українську мову викладання. Для цього потрібен указ глави держави. Якби така норма існувала – питання мови на Донеччині поступово перестало б бути гіпердражливим. І ми не мали б розколу України.

У Донецькуї 169 шкіл, з них 13 – з українською мовою навчання. Нам потрібно не менше трьох років, аби всупереч спротиву перевести одну школу з російської на українську. Це дуже тяжкий процес.

У Донецьку є базові російськомовні школи, в яких ЗАБОРОНЕНО приймати дітей на навчання українською мовою. Ви собі можете це уявити, наприклад, в Німеччині? То все – сфера впливу держави. Громадським організаціям самотужки зрушити цю скелю – неможливо. У Донецьку за 20 років лише 20 відсотків дітей перейшли на навчання українською мовою. Тобто в рік – один відсоток. То рахуйте, скільки нам потрібно часу, щоб донецькі діти навчилися української мови?

У КДБ мене щомісяця запитували, як мені вдається спілкуватися українською в російськомовному оточенні. Я українка і українкою помру. Звичайно, можу відповісти російською, я не вважаю її забороненою, але моя рідна – українська.

Розмову вела
Юлія МИРОНЧУК

НЕЗАБУТНЄ

ОЛЕКСАНДР ДРИГА: " СЛАВА СТЕЦЬКО ЗНАЛА, ЩО Є ПОЗОЛОТА, А ЩО – ЗОЛОТО"

Юлія МИРОНЧУК

У грудні відомий Київський квінтет імені Дмитра Бортнянського відсвяткував своє п'ятиріччя, подарувавши своїм прихильникам великий ювілейний концерт на кону Собору Святого Миколая. Колектив утворився 2003 року задля популяризації та виконання творів українських і зарубіжних композиторів. До єдиного в Україні постійно діючого квінтету увійшли артисти-професіонали, майстри класичної музики, відомі в Україні та за кордоном. Склад квінтету імені Бортнянського легко трансформується в різні форми камерного музикування – дуети, тріо, струнні квартети та різні фортепіанні ансамблі.

Мало кому відомо, що художній керівник квінтету Олександр Дрига – це людина, яка разом зі світлої пам'яті Славою Стецько стояла біля витоків Конгресу Українських Націоналістів. Більше того, виявляється, саме пані Слава подала Олександрові Дризі ідею утворення такого унікального музичного колективу. Докладніше про це – в ексклюзивному інтерв'ю з паном Олександром.

– Пані Слава Стецько увійшла у моє життя так природньо, як вітер, вода чи земля, і посіла значне місце у душі. Пам'ятаю засновницьку конференцію КУН у Будинку вчителя. Далі розпочалася серйозна робота з підготовки до першого Збору Конгресу Українських Націоналістів, що відбувся у Палаці культури "Україна" 1991 року. На той час я перебував у складі організаційної групи КУН, був куратором культурологічної програми першого Збору. Пригадую, тоді уперше на найбільшій сцені України прозвучав гімн українських націоналістів у виконанні Державного симфонічного оркестру. На ту пору це виглядало доволі незвично, навіть оркестранти були дещо перелякані. Це зараз ми можемо дивуватися, а на початку дев'яностих відбувався величезний злам у свідомості людей. Другим піком зростання національної свідомости стала помаранчева революція. Шкода, що не всі шанси використані як належить...

– Слава Стецько була помітною постаттю в українському політикумі, чиє ім'я було і залишається кришталево чистим. На Ваш погляд, які саме якости вирізняли її як політика?

– Вона була висококультурною, високоосвіченою людиною в політиці. Вміла ненав'язливо впливати на душу людську. Нам дуже не вистачає подібних людей зараз на нашому політичному Олімпі, де, на жаль, переважає бездарність, малоосвіченість і малокультурність.

Найбільше мені подобалося зустрічатися з пані Славою випадково на вулиці. Ми розмовляли з нею на рівних, як дві прості людини з українськими серцями. Ніби сто років жили в одному місті... До речі, Слава Стецько дуже мало їздила на авто, а якщо й використовувала – то "Жигулі". Гадаю, й нині не намагалася б вивокремитися за допомогою дорогого автомобіля. Цій людині була притаманна європейська скромність. Вона знала, що є позолота, а що – золото. Гуртувала довкола себе романтиків, втім, вони самі притягувалися до Слави Стецько. І самовіддано робили українську справу.

Мені випало п'ять років працювати у Греції. Проте любив завжди, буваючи у Києві, заходити до кабінету пані Слави на Ярославовому валу, 9. Пригадую, вона мене просто вразила своїми енциклопедичними знаннями з історії Греції, острова Крит, Мікенської культури. Вміло оперувала грецькими словами (а я грецьку мову вивчив добре), цікавилася культурою та музикою сучасної Греції. Часто запитувала: "А яка мова звучить, наприклад, у грецьких барах?". І коли я відповідав, що всюди звучить грецька музика, Слава Стецько захоплювалася і раділа, що греки як нація вперто плекають свою духовність. Отже, це можливо і для інших народів Європи.

Слава Стецько запитувала у мене час від часу: "Олександре, коли ви мені зіграєте квінтет Брамса?" Це був 1994 рік. Тоді в Україні квартетна та квінтетна творчість була не вельми розвинутою. Я ще тоді навіть і не думав про створення квінтету. Та Слава Стецько мені час від часу подавала цю ідею. І ось 2003 року після повернення з Греції в Україну я зібрав музикантів, і ми утворили єдиний постійно діючий квінтет імені Дмитра Бортнянського. Так ідея пані Слави стала реальністю.

– Що спонукало дати музичному колективу ім'я саме цього композитора?

– Зверніть увагу на роки життя Дмитра Бортнянського: 1751–1825. Його творчість свідчить, що українці вже у XVIII столітті писали європейську музику. Той же Брамс написав твір для квінтету через 100 років після Бортнянського.

Я вважаю, що у кожного митця є своя ідеологія. У Дмитра Бортнянського – це ідеологія української духовности і чистоти, що базується на українському мелосі. Виконання цієї музики у храмі ще підсилює відчуття.

– Хотілося б, аби Ви, пане Олександре, назвали поіменно усіх нинішніх учасників квінтету...

– Хочу згадати світлої пам'яті Володимира Сидоренка, який теж стояв біля витоків квінтету, але передчасно відійшов до кращих світів. Також згадую з вдячністю Георгія Коноваленка, який нині викладає у Національній мистецькій академії. Сьогоднішній склад квінтету це – Андрій Фесюк, Богдан Фесюк, мій син Сашко Дрига, Олександр Карпов і я. З нами співпрацює Микола Сікора.

У виконанні квінтету імені Бортнянського звучить дуже багато творів українських композиторів. Ми і створені для того, щоб пропагувати своє, рідне. І хоча загальна культура в нашій державі поки що не доросла до розуміння таких музичних колективів, як квінтет і такої камерної музики, ми, проте, йдемо цією дорогою.

Дозвольте Вас як художнього керівника привітати з п'ятиріччям виплеканого Вами музичного колективу та побажати, щоб якомога більше людей в Україні були добре знайомі з високохудожніми творами у виконанні квінтету імені Дмитра Бортнянського.

Слава Україні!

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

ЖЕРТОВНІСТЬ ЗАДЛЯ ДУХОВНОСТИ

Іван МИКОЛАЄНКО

У Будинку вчителя відбулася презентація нової книги Володимира Сергійчука "Історія КоДУС-у".

Відкриваючи вечір, доктор історичних наук, доктор права УВУ Іван Білас зауважив, що у нас ще, на жаль, не всі ефективні дослідження й напрацювання втілюються в життя й отримують належну державну підтримку та умови для реалізації.

Тому вихід у світ книги доктора історичних наук, професора Київського національного університету імені Тараса Шевченка Володимира Сергійчука став приємною несподіванкою, помітним і вагомим внеском ученого в українську науку. Завдяки його дослідженням український читач отримав рідкісну можливість перегорнути ще одну маловідому сторінку нашої історії. Прикро, що тільки зараз у цій царині почалися серйозні дослідження. Раніше, зазвичай, здійснювалися хіба що кон'юнктурні розвідки на замовлення і догоду певних ідеологій.

Тож добре, що на противагу цьому є спроби дослідити справжню історію українського народу, що дозволяє відкрити незнані сторінки про події, незаслужено призабуті імена. Одна з таких сторінок – діяльність КоДУС-у (Комісії допомоги українським студентам), що десятиріччями існувала на теренах низки країн Європи

В. СЕРГІЙЧУК та О. БАРЕЦЬКИЙ

– яскравий взірець і своєрідне знамено української жертовности. На прикладі КоДУС-у ще раз наочно й переконливо доведено, що навіть за найнесприятливіших умов українська освіта розвивалася найбільш ефективно.

Ця справа була започаткована ще в двадцятих роках минулого століття. Вона полягала у фінансовій підтримці обдарованої молоді із числа українських емігрантів, яка здобувала освіту у вузах окремих європейських країн. Люди, які жертовно працювали на цій ниві, добре усвідомлювали, що вони роблять і в ім'я чого, адже розуміли: неможливе ефективне державотворення, коли немає мислячих людей у складі державного механізму. Вони демонстрували зразки доброзичливости, збирали кошти в усьому світі серед українських громад, наполегливо й самовіддано творили кадровий потенціал для майбутньої Української держави, твердо вірили, що вона обов'язково постане на світовій арені. І коли таке станеться, – будуть кваліфіковані люди, які розбудовуватимуть Україну. Тому нова праця, що вийшла з-під пера Володимира Сергійчука, образно кажучи, є цеглиною, закладеною в підмурок справжнього державотворення.

У книзі простежується історичний процес зародження і діяльности Управи КоДУС-у, утвердження серед української діаспори такої важливої риси нашого народу, як жертовність в ім'я здобуття студентами-емігрантами з рідної землі вищої освіти у різних країнах, задля розвитку української духовности.

Про творення книги присутнім розповів автор Володимир Сергійчук. За його словами, ідея підготовки фахівців з числа української еміграції належить Симону Петлюрі, який урахував гіркий досвід мазепинської еміграції, яка розчинилася в світі. Тому він дуже хотів, щоб з інтернованого українського воякства в майбутньому виросли справжні фахівці в галузях медицини, освіти, культури, промисловости тощо.

Значна заслуга у створенні книги належить нинішньому голові КоДУС-у Осипу Барецькому, який очолює комісію з 1988 року.

Незважаючи на поважний вік (а йому виповнилося вже 88 років), пан Осип прибув на презентацію з-під Мюнхена, де нині мешкає. І хоча майже 70 літ мешкає на чужині, залишився свідомим українцем, наполегливо працює для України.

– Я познайомив з документами КоДУС-у професора Сергійчука, – сказав він, – з метою, щоб він розповів людям про те, як жила українська еміграція після Першої і Другої світових воєн. За власний кошт я надіслав дослідження про діяльність Комісії в усі українські університети, а також у вузи США, Канади, Німеччини, Австрії, Австралії, Франції та інших країн.

"Хочеш жити рік – вирощуй хліб, хочеш жити десятиліття – плекай сад, хочеш жити століття – виховуй дітей", – такими словами розпочав свій виступ професор Тарас Кияк. На його думку, Осип Барецький присвятив своє життя дуже важливій справі – жертовності в ім'я майбутнього нації, в ім'я прийдешніх поколінь. Що ж до діяльности Комісії, то якби вона не існувала, в середовищі української еміграції була б інтелектуальна пустеля.

На закінчення організатори вечора подарували усім його учасникам по примірнику цієї цікавої і змістовної книги.

ДУМКА ВГОЛОС

ГЕОПОЛІТИКА І УКРАЇНА

Валентин КОЖЕВНІКОВ,
кандидат географічних наук,
академік Академії оригінальних ідей

Геополітика – це політична концепція, яка дозволяє використовувати географічні дані – територіальну близькість, мовну схожість, етнічну спорідненість, культурну залежність, виробничі стосунки, особливо в забезпеченні сировиною та природними ресурсами, – для обґрунтування імперіалістичної експансії. З наведеного визначення добре видно, на чийому геополітичному полі ми живемо і як поліпшити геополітичне становище України. Щоб вибрати правильний шлях до справжньої незалежності, треба діяти згідно з національною ідеєю.

Проаналізувавши хід боротьби українців з Польщею, Кримським ханством, Туреччиною, царською і більшовицькою Росією, кайзерівською і фашистською Німеччиною, можна зрозуміти, що нашу національну ідею справді можна висловити одним, але дуже ємким словом – справедливість. Тобто Українська національна ідея – це висока і вічна ідея справедливості.

Бо українці завжди вважали справедливим право кожного народу жити у власній державі, спілкуватися рідною мовою, мати свою церкву, самому обирати керівників, порядкувати на власній землі за власним звичаєм. Тобто патріоти-націоналісти завжди боролися за право українців мати в своїй державі такі ж права, які мають німці в Німеччині, французи у Франції, поляки у Польщі. Бо це справедливо.

Чи можемо ми втілити національну ідею і жити в Україні вільно, по-європейському, поки знаходимося на геополітичному полі, точніше, – болоті Росії? Однозначно – НІ! Тож нам треба будь-що вирватися з затятих обіймів "старшого брата". Що це справа надто важка, ми бачимо з численних спроб домогтися незалежності: Богдан Хмельницький та Іван Виговський, Іван Мазепа і Пилип Орлик, М. Грушевський і С. Петлюра, С. Бандера і А. Мельник. У 1991 році 90% громадян проголосували за незалежність, але "наші" президенти Кравчук і Кучма порушили присягу і замість зміцнення Незалежності таємно розпочали повернення України в імперське ярмо. Нелегко і першому народному Президенту Ющенку, бо "наша" Верховна Рада ще ні дня не служила українцям, а завжди була штабом "5-ї колони". Тому ВР під керівництвом Литвина не дозволила Ющенку виконати передвиборчі обіцянки і звільнити владу від бандитів. Отже, ми і на 17-му році незалежності все ще ніяк не можемо вирватися з пазурів російського орла.

Щоб зрозуміти справжні причини наших невдач, треба згадати історію, причини та мотиви нашого поневолення. Отож, наприкінці XV і в першій половині XVI сторіччя Московське царство, в яке входило кілька угро-фінських народів, веде важкі війни із слов'янською Польщею, до складу якої входила і Україна. Перемогти Польщу Московія не може. Тоді в Москві визрів план використати релігійні суперечки між поляками-католиками і православними українцями, щоб відірвати Україну від Польщі. В Україну з Москви послано сотні агітаторів, які почали схиляти українців до думки про те, що тільки православний московський цар може захистити українців від окатоличення і ополячення. Так були підготовлені умови для скликання Переяславської ради і підписання угод з московським царем.

Але прислані після цього царем війська поводили себе, як окупанти, і не виконували домовленостей. Богдан Хмельницький і його послідовник Іван Виговський швидко зрозуміли небезпеку московського поневолення, але вирватися з-під царської опіки уже не змогли, хоч Виговський і завдав нищівної поразки Московії під Конотопом. Москалі почали впроваджувати у нас свої порядки, забороняти нашу мову, змушувати козаків воювати за московські інтереси в Прибалтиці, на Каспійському узбережжі, в Сибіру тощо. Невдовзі польська панщина у нас була замінена ще важчим і нелюдським московським кріпацтвом.

Зате москалі сповна використали приєднання України для окультурення угро-фінських народів своєї держави. Вони побачили, що слов'яни є розвинутішими, і захотіли ослов'янитися. Для цього змушували переселятися з України в Московію наших учених, священиків, мулярів, теслярів вони запозичили тисячі слів з нашої мови і наші здобутки в усіх сферах, особливо в науці, освіті, землеробстві. В той же час, несло-в'янським народам Московії стало ослов'янення стали навіювати думку, що вони теж слов'яни. Отже, головним результатом Переяславських угод для Московії стало ослов'янення угро-фінських народів. Тоді ж московські царі доточили прадавню історію Київської Руси до короткої і нецікавої історії Московського царства а потім додумалися називати Московію Росією. Зарахувати росіян до слов'ян допомогла та обставина, що вони разом з прийняттям християнства в XII-XIII сторіччях прийняли і церковнослов'янську мову, основою якої була давньослов'янська, тобто давньоукраїнська, та давньоболгарська, збагачені пізніше сучасними українською, монгольською, німецькою, французькою мовами та угро-фінськими діалектами.

Пізніше російські царі-імператори об'явили себе визволителями і захисниками всіх слов'ян і таким чином отримали можливість втручатися у внутрішні справи всіх слов'янських народів, визначати їхню зовнішню політику. Згодом, щоб розширити сферу свого впливу на весь світ, росіяни – так тепер називають себе багатоетнічні москалі – взяли на себе тягар месіанства, тобто вирішили нести іншим, особливо слов'янським, народам свою освіту, культуру, спосіб життя. Народи, які не хотіли жити по-російськи, довелося завойовувати, зросійщувати.

Але слов'янська культура в Росії не прижилася і була трансформована в російську, яка несе на собі відбитки впливу культур десятків завойованих народів. Угро-фінські народи Росії (чуваші, мордва, пермяки, черемиси, іжорці, карели тощо), які не змогли вибороти власну державність і мусили зросійщуватися, набагато відстають в усіх сферах від угро-фінських народів (фінів, угорців, естонців), яким пощастило розбудувати власні держави і зберегти рідні мови. Тому росіяни несуть всім приєднаним народам смерть (в Російській імперії зникло уже близько сотні народів), культурне виродження, як, наприклад, народам Півночі, екологічні катастрофи (засолення земель в Середній Азії, проблеми Аральського моря, знищення природи в зонах видобутку нафти і газу на північних землях, вирубка лісів, величезні смітники тощо). Особливо великої шкоди зазнали водні ресурси, що сильно відчуваємо і ми, українці.

Українцям, як і всім іншим слов'янським народам, настав час зрозуміти, що Росія не є слов'янською країною, бо народи, які утворюють Російську імперію: від іжорців і карелів на Заході, чувашів і мордовців у центрі, і аж до бурятів, якутів та коряків на Далекому Сході, – не слов'янського походження. Чому ж тоді російські державні органи весь час наголошують, що Росія є наступницею Київської Русі, яка була слов'янською країною? Тому, що це дало можливість російським царям і вождям упродовж всієї історії імперії – від 1654 року до нашої доби – використовувати всі культурні, інтелектуальні, матеріальні ресурси всіх слов'ян у своїх, зовсім неслов'янських, інтересах. Майже всі свої війни Росія вела на територіях слов'янських народів, змушуючи слов'янських чоловіків гинути в тих війнах за чужу їм державу. Обидві світові війни Росія починала і вела на теренах слов'янських країн. Слов'яни ж складали і більше половини жертв. Польща, Чехія, Словаччина, Білорусія, Україна, Болгарія змушені були служити Росії, а країни колишньої Югославії використовувалися нею для здійснення провокацій проти демократичної Європи.

Імперська російська інтелігенція захворіла слов'янофільством, головною ознакою якого є бездумне поклоніння перед усім російським (культурою, освітою, звичаями, наукою тощо) і зневажливе ставлення до "гнилого Заходу". Російська влада і російська інтелігенція зляться на Європу з давніх часів і з багатьох причин ненавидять європейців. По-перше, європейські народи завжди давали приклад вільного і багатого життя народам Росії, які жили в злиднях і тому ненавиділи імперію. По-друге, Європа постійно вчила Росію справедливості, карала за нахабство (згадайте Кримську війну), тому Росія боялася Європи. По-третє, Європа йшла попереду в культурному розвитку, тому Росія заздрила їй. Саме через вплив вільних народів Європи розпався СРСР. В сучасний період спостерігачі з європейських організацій заважають Росії проводити (фальсифікувати) вибори в залежних державах згідно з російськими традиціями. Згадаймо, як добре Росія використала відсутність європейських спостерігачів в Україні на президентських виборах 1994 р., коли її "5-та колона" сфальсифікувала результати і нав'язала нам на 10 років "человека Росії" Кучму в якості свого президента в Україні. Як люто Росія сприйняла участь кількох тисяч європейських спостерігачів на виборах Президента України у 2004 році, що завадило агентам Росії в котрий раз сфальсифікувати вибори. Після виборів до ВР у 2006 році навіювалася думка, що вони були демократичними і чесними. Але хіба можна назвати вибори демократичними, якщо у Південно-Східних областях України – саме в тих, де перемогли проросійські сили – було заборонено розповсюджувати агітаційні матеріали демократичних партій, продавати патріотичні газети? А розмовляти українською мовою там і тепер небезпечно.

Проросійські агітатори нав'язують українцям думку, що Україна настільки залежить від торгівлі з Росією (в першу чергу, від поставок енергоносіїв), що бути самостійною політичною силою не здатна. Проте світовий досвід свідчить, що навіть більш залежні і менші країни здатні за бажання патріотичних політиків бути самостійними. Наприклад, маленька Куба уже майже 50 років не йде на жодні поступки сильним США; маленькі країни Прибалтії (Естонія, Литва, Латвія) бідніші на енергоносії, ніж Україна, але проводять незалежну від Росії політику і живуть в кілька разів краще нас. А Україна з таким могутнім потенціалом уже давно могла б позбутися залежності від поставок російських енергоносіїв і, навіть за умови повного припинення економічних і політичних відносин з Росією, жити нормально. Тим паче, що Росія теж залежить від українських транспортних систем (трубопроводів, залізниць, портів), що дає нам право домовлятися з нею на рівноправній основі.

Більшість "українських" політиків не розуміють справжніх цілей московських керівників стосовно України або є сексотами московського ФСБ і свідомо допомагають сусідам. Вони звинувачують Ющенка в тому, що він веде мляву політику щодо Росії і не шукає компромісів з нею при вирішенні спільних проблем. Невже вони не зрозуміють, що Москва не бажає вирішувати з нами жодної проблеми, крім однієї – повернення України в московські лабети і подальше винищення українського народу шляхом змосковщення, голодоморів, репресій, війн з іншими країнами.

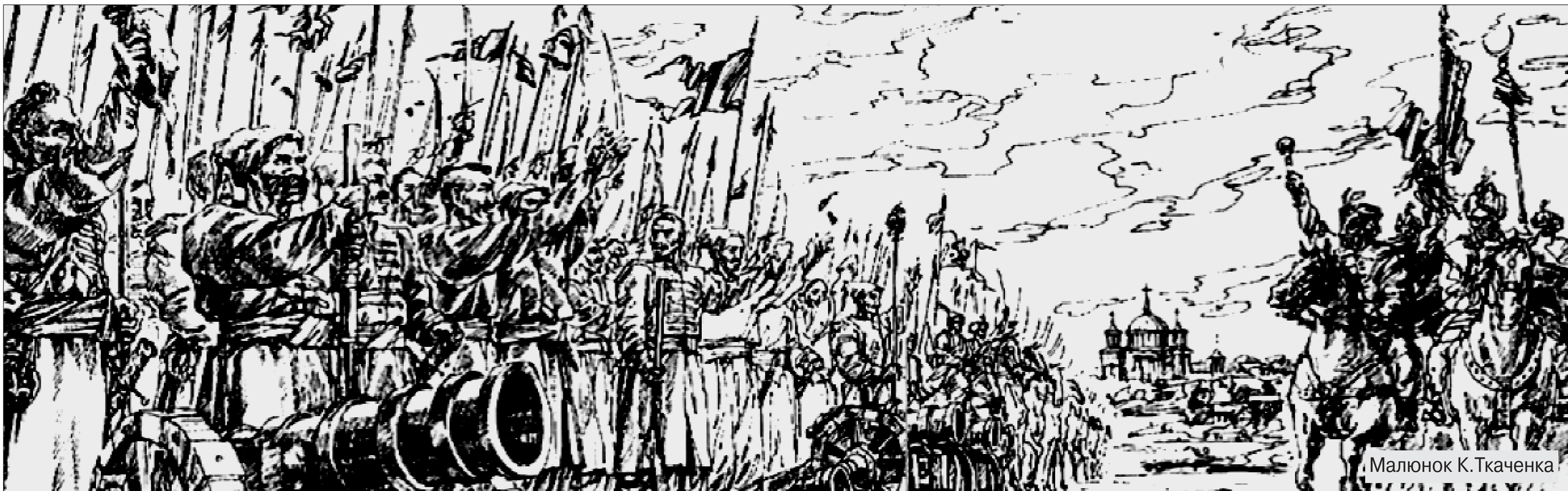
Оскільки, незважаючи на вороже ставлення Росії до України, Кравчук і Кучма нав'язували українському народу братні і дружні відносини з Москвою, то за 15 років ми не спромоглися навіть установити кордони з Росією, що завдає нам не менше 20 мільярдів доларів збитків щороку від російської злочинності й контрабанди. Щороку, особливо перед виборами, Росія змушує нас вирішувати проблеми з постачання газу, нафти, з експорту труб, харчових продуктів, російськими десантами тощо. Таким чином, вона допомагає захопити владу в Україні своїй "5-тій колоні", чисельність якої не зменшується. В той же час більшість "наших" політиків, політологів, журналістів ще й досі радять кріпити узи братерства і дружби між нашими народами. Саме ці слова керівники Росії кілька століть тому використали, щоб позбавити нас мови, культури, гідності, багатства, державності. Але давайте поставимо запитання: чи міг би сьогодні братній слов'янський народ так нахабно використовувати будівництво дамби до нашого острова Тузла, військову базу в Севастополі, маяки, десанти та газові, бензинові, трубні, цукрові, м'ясні і молочні війни проти нашої слов'янської держави? Звичайно, – ні! Холуї Москви це бачать і аж на диби стають, щоб затримати Україну в обіймах "старшого брата". Уже не вийде. Бо ми за ці 17 років стільки дізналися про любов того "брата", що вже ніколи не захочемо бути родичами агресивного до нас народу. До речі, Росія винна у сучасній ситуації у світі, бо саме Москва розв'язала війну в Афганістані і тим розбудила мусульманський тероризм.

Отже, українцям пора тверезо оцінити взаємини з Росією і, щоб вирватися з-під її шкідливого впливу, брати приклад з інших слов'янських народів: поляків, словенів, чехів, словаків, хорватів, які покінчили з небезпечним русофільством, вступили в НАТО, що гарантує всім членам надійний захист від агресорів, і прагнуть стати повноправними членами Європейського Союзу. Всі слов'янські народи, щоб бути незалежними, повинні відійти від неслов'янської Росії і об'єднатися. Про це мріяв ще Тарас Шевченко: "Обніміться, брати мої, молю вас, благаю". До речі, Тарас Григорович москалів ніколи не вважав братами і саме за те, що хотів вирвати український народ з пазурів російського орла та приєднати до інших – слов'янських народів, Росія так жорстоко карала його. Тільки тепер, під заступництвом НАТО і ЄС, таке об'єднання слов'янських народів стало можливим і необхідним. Росія та її "5-та колона" тому перешкоджають вступу України в НАТО, що й досі вважають Україну зоною свого впливу і в разі загострення міжнародної ситуації неодмінно окупують нашу землю, щоб використати наші армію, економіку і територію проти демократичних країн Європи.

УРОКИ ІСТОРІЇ

Малюнок К.Ткаченка

Мирослав МАМЧАК

ЗАБУТИЙ ПАРАД ПЕРЕМОГИ

Військові паради проводяться, як правило, у мирний час, як виняток, у часи військової загрози. Військові паради є важливими подіями в житті Збройних Сил. Вони демонструють суспільству морально-психологічний рівень захисників Вітчизни, бойовий вишкіл і могутність Збройних Сил та їхню готовність захищати територіальну цілісність держави. Військовий парад згуртовує і об'єднує армію з суспільством, надає йому віри у власні сили. Ще Наполеон і Бісмарк відзначали велику мобілізуючу силу парадів для всього народу. Паради проводяться на честь перемоги Збройних Сил над ворожим військом і є урочистим звітом армії і флоту перед народом про виконання ними свого конституційного обов'язку із захисту свободи, незалежності і територіальної цілісности держави.

Традиція військових парадів давня, в тому числі і в українців. Їхня організація і проведення має глибоке коріння. Є багато згадок про урочисті зустрічі княжого війська у древньому Києві, про те, як козаки перед походом чи після такого "ходили парадом" в містах і селах України. І не тільки в Україні. Ходили "парадом" козацькі чайки гетьманів Петра Сагайдачного і Оліфера Голуба навіть Босфором, демонструючи силу і звитягу козацького флоту України турецькому султану під самими стінами його палацу. Після досягнення миру в Хотинській битві 1621 року воєнна кампанія завершилася спільним військовим парадом українсько-польських і турецьких військ. Таким чином обиди до того ворогуючі сторони продемонстрували свою непереможність і взаємну повагу до проявленої на ратному полі мужности і звитяги.

Проводилися паради в різні часи по різному. Наприклад, після переможної битви з половцями великий князь Київський Ярослав Мудрий урочисто і велелюдно перед дружиною та киянами на місці ратної звитяги заклав храм Святої Софії, який на сьогодні є нашою національною святинею.

Окремо в цьому ряду стоїть майже забута істориками подія, яка поклала початок сучасним військовим парадам. 360 років минуло з тих пір, коли гетьман України Богдан Хмельницький 2 червня 1648 року у Білій Церкві провів парад Перемоги українсько-татарських військ над військами Речі Посполитої під Корсунем. Тут гетьман разом з військом і мешканцями міста відсвяткував свою перемогу: "тріюмф по виграній відсвяткував, усіх трубачів і сурмачів звівши докупи, з гуком великим", – описував очевидець. Того дня у Білій Церкві відбулася подія, чи не найзнаменніша не лише в древній історії міста, а й козацького війська України загалом.

Та спершу розглянемо ситуацію, що передувала параду Перемоги, і в яких умовах святкував гетьман "тріюмф" свій і всієї України. 1648 рік. 26 травня переможно завершилася битва під Корсунем. Спершу під Жовтими Водами, а затим під Корсунем козацьке військо України здобуло блискучі перемоги над збройними силами Речі Посполитої і досягло того, чого добивалося десятиліттями впертої боротьби з колонізаторами української землі – розгромило головні сили Речі Посполитої, визволило з неволі величезну територію від Дніпра до Поділля, повернуло втрачені козацькі вольности, усунуло з української "волості" окупаційні польські війська і королівську владу. До козацького стану дістали можливість повернутися десятки тисяч "випищиків" з козацького війська.

Після здобутих перемог козацьке військо збільшувалося щодня, а війна переростала у всенародне повстання. Після десятиліть неволі перед гетьманом постало непросте завдання організувати визволену від колонізаторів країну, дати організаційний лад новим полкам, навести порядок і дисципліну у війську та в суспільстві, усунути зневіру і підняти впевненість народу у власних державницьких силах та в духовному потенціалі козацтва.

Як обдарований полководець, Богдан Хмельницький розумів, що військова потуга Речі Посполитої, як однієї з найсильніших держав тодішньої Європи, під Жовтими Водами і Корсунем ще далеко не зломлена, тож передбачав тривалу визвольну війну і необхідність у цій боротьбі надійних союзників. А через кілька днів після перемоги під Корсунем козацькою розвідкою був затриманий московський посол Г. Климов з листом князя Н. Трубецького до польського сенатора А. Киселя з повідомленням про готовність московського війська виступити проти кримських татар, союзників козацького війська. Ця подія надзвичайно стурбувала Богдана Хмельницького. Вона свідчила про реальну зміну стратегічної військово-політичної ситуації навколо козацької України, перспективу війни на два, а то й три фронти і реальну можливість втратити єдиного союзника в напруженій боротьбі за визволення. Тож вкрай стало необхідним продемонструвати як українському суспільству, так і навколишньому світу, міцність і надійність українсько-татарського військового союзу.

Найкраще військово-політичні і морально-психологічні питання, які постали перед гетьманом, вирішувала організація параду Перемоги, про що гетьман домовився з кримським ханом.

Корсунь поляками був спалений ще напередодні битви. Тож вранці наступного дня після здобутої перемоги, захоронивши полеглих у бою, Б. Хмельницький з 20-тисячним військом вирушив до Білої Церкви, куди прибув 30 травня. У понеділок, 1 червня, і кримський хан Іслам-Гірей III з усім татарським військом прибув до Білої Церкви і розташувався в степу за містом. Там його урочисто зустрів Тугай-бей, у центрі міста – Богдан Хмельницький.

2 червня 1648 року, зі сходом сонця, до Білої Церкви потягнувся піший та кінний люд і збирався біля церкви на центральному майдані міста, яке було своєрідною границею "волості". Під барабани й сурми до міста входили і шикувалися на просторому майдані козацькі сотні й кінні чамбули татарської кінноти. Вперше на загальний огляд була виставлена козацька "армата": легка полкова і важка артилерія гетьманського резерву. Окремою групою збоку споглядали тріумф переможців полонені польські офіцери. О 9-й годині ранку чотири полки козацької піхоти, гетьманська артилерія і татарська кіннота в парадному строю вишикувалися на майдані. Решту майдану заповнили мешканці Білої Церкви, посланці з Києва та близьких сіл і міст України. Урочисто задзвонили церковні дзвони. Вдарили козацькі довбиші, засурмили сурми і трубачі. Під бойовими знаменами на вороних конях на площу урочисто в'їхали гетьман України Богдан Хмельницький з полковниками Максимом Кривоносом, Іваном Богуном, Мартином Пушкарем, Матвієм Гладким і Федором Вешняком. Плече в плече з гетьманом скакали на баских конях кримський хан Іслам-Гірей III з беями. Могутнім "Слава!" і "Алла!" зустрічали воїни своїх полководців. У повітря летіли шапки, палили з мушкетів, вітер надимав над сотнями полкові бойові корогви.

Під салюти, сурми і бій литаврів гетьман з ханом об'їхали війська. Над колонами козацької піхоти і татарської кінноти панував дух лицарської звитяги і завзяття, військового братерства, єдности і віри в остаточну перемогу над ворогом.

Гетьман з ханом, завершивши об'їзд, звернулися до війська з промовами. Тексти їхніх промов загубилися у віках, але сказане на параді Хмельницьким, що "козацька і татарська сили є непереможні" з глибини віків дійшло до нас. Ці слова стануть крилатим гаслом, і його повторюватимуть послідовники Хмельницького.

Після завершення промов і гарматного салюту на честь гетьмана і хана козацько-татарське військо сотня за сотнею пройшло маршем повз полководців і направилося у свої табори. Там, у козацькому і татарському таборах, відбувся завершальний бенкет на честь переможців. Завершив парад Перемоги союзного українсько-татарського війська над військами Речі Посполитої вечірній гучний салют з козацьких гармат.

У той день тріумфу радість перемоги святкувало не лише військо, а вся Біла Церква. Звістка про небувалий парад Перемоги рознеслася усією Україною і дісталася Польщі. За свідченням литовського князя Альбрехта Радзивіла, після параду Перемоги у Білій Церкві "Річ Посполита ледве дихала від страху". Парад Перемоги здійснив морально-психологічний перелом у суспільстві: у Польщі викликав паніку, в Україні – підняв віру у власні сили, пробудив національний дух, який став перетворювати в селах і на хуторах звичних "посполитих" у національно-свідомих козаків.

Парад Перемоги козацько-татарської армії у Білій Церкві з успіхом виправдав надії Богдана Хмельницького. Він духовно скріпив бойовий українсько-татарський союз, який став основою успішної воєнної кампанії 1648–1652 років. Після такої демонстрації сили і єдности українсько-татарського війська московський цар не наважився посилати князя Трубецького на Крим, а це гарантувало безпеку східних кордонів козацької держави та непорушність козацько-татарського військового союзу.

Богдан Хмельницький був добрим психологом. Він уміло використовував військові паради для підняття бойового і морально-психологічного духу та зміцнення бойового союзу козацько-татарського війська і в майбутньому. Наприклад, коли через кілька тижнів калга-султан Крим-Гірей дійшов до Бару і здобув Меджибіж, там відбулася урочиста церемонія зустрічі татарського війська з козацьким корпусом полковника Івана Ганжі і їхній спільний військовий парад містом.

Промайнули віки. Українська козацька держава втратила незалежність, і українські військові традиції спершу відійшли на другий план, затим стали замовчуватися, а згодом і зовсім заперечуватися. Парадами українською землею вже стали ходити чужоземні війська зовсім з іншими завданнями – демонструвати "упокорення" українців.

Сьогодні, після відродження незалежности і національного війська, ми відроджуємо і українські військові традиції. Зокрема, військові паради. Історія українського війська і національно-визвольної боротьби багата на визначні події. В ряду найвизначніших – парад Перемоги 1648 року, який був і назавжди залишиться символом незнищенности українського духу, ратної слави. 2 червня 1648 року входить у наші історичні підручники та військові календарі, (та й то далеко не у всі), побіжною маломпомітною подією: гетьман Хмельницький провів собі парад перемоги – веселився, тобто, разом з ханом.

Пора, вже давно пора виділити цю визначну військову подію окремою червоною датою нашої історії, а в Білій Церкві увічнити її меморіалом військової слави, де б щорічно молоді нащадки козаків складали військову присягу на вірність своєму народу. Цей меморіал сьогодні, як і 360 років тому, надихав би український і кримськотатарський народи на розвиток і зміцнення нашої незалежної держави, за яку наші далекі предки не жаліли ані власного життя, ані крові. І справа ця стосується не лише нашої пам'яті, а в першу чергу військової честі і доблести. Бо виховати надійних захисників Вітчизни можна лише на перемогах.

м. Севастополь

НОВІ ВИДАННЯ

"ЦІНА ЖИТТЯ"

Іван АНДРУСЯК

Книжка Семена Чиснока "Ціна життя" направду вражає! Ба навіть не просто вражає – жахає і приголомшує! Мені доводилося читати й слухати чимало моторошних свідчень про злодіяння сов'єтів на українській землі, – але такої концентрації жахіть, як у цьому 148-сторінковому томику, який нещодавно побачив світ у рівненському видавництві "Овід" за сприяння голови Конґресу Українських Націоналістів Олексія Івченка, годі зустріти деінде...

Жанр своєї книжки автор означив як художньо-документальна повість. Насправді, ясна річ, ніякою повістю цей текст не є – це базовані на реальних спогадах і документах есеї, в яких автор крок за кроком простежує тернистий шлях боротьби за українську державність у XX столітті та кривавий терор, яким окупанти намагалися цю боротьбу зупинити. Подаючи страшні документальні свідчення про цей терор, автор не щадить ні себе, ні читача, викладаючи все докладно, часом із вкрай моторошними натуралістичними деталями – як ось у спогаді Ганни Степанівни Суботяк із села Стебник, що біля Дрогобича:

"У червні 1941 року до Дрогобича прийшли німецькі війська. Я в цей час була заклопотана пошуками своїх братів, котрих заарештували на Введення, 4 грудня 1940 року. Старший брат Микола Суботяк був переведений з дрогобицької до самбірської тюрми. Там в'язні, що дивом уціліли, збунтувалися в останній день перед приходом німців, розбили тюрму і втекли. Разом із ними втік і мій брат. Тоді Микола нам розповів, що в тюрмі їх годували "супом" і чомусь часто запитували: "Хорош ли суп?" А в тій зупі було бліде солодкувате м'ясо. Потім брат знайшов людські пальці і зрозумів, що то з людей зупа..."

Це лише фрагмент одного з епізодів – і далі ці жахаючі факти підтверджують записи спогадів інших свідків... Здається, що може бути страшніше? Але ж ні: свідчення що далі, то моторошніші – таке враження, що навіть не звірі, а справдешні біси товклися по нашій землі в личинах окупантів!.. Так що людям із вразливою психікою я рекомендую читати цю книжку дуже обережно. Ну, а для циніків усіх мастей, яких останнім часом чомусь аж занадто багато розвелося на наших теренах, "Ціна життя" узагалі мусила б стати настільною книгою – тоді їхній цинізм одразу б вивітрився... Урешті, автор дуже переконливо наголошує на цьому в передмові: "А тепер скажіть, будь ласка, кам'яносердні захисники комунізму – натхненника багатомільйонних злочинів над своїм народом, – чим комунізм людяніший за фашизм у знущанні над живими і мертвими? На жаль, ви і нині неспроможні визнати цієї трагічної правди! Та історія давно засудила обидва режими як ЛЮДИНОНЕВИСНІ!"

Напрочуд важливим у книжці є есей "Упирі", де на основі документальних свідчень оповідається про криваві злочини, які коїли на Волині так звані спецзагони НКВС, спеціально створені окупантами для винищення українського населення, очорнення авторитету УПА й дискредитації національно-визвольного руху в Україні. Чи не вперше автор подає спогади людей, які були членами цих загонів і навіть безпосередніми співучасниками злодіянь! Ба, більше: Семен Чиснок зумів навіть роздобути датовану 1945-м роком світлину, на якій зафіксована одна з таких банд енкаведистських упирів! Цей есей перетворює книжку на один із найбільш вражаючих, буквально неоціненних документів. Честь і хвала авторові за ту величезну роботу, яку він провів, збираючи й опублікувавши ці свідчення!

Тим не менше, враження від книжки могло би бути й більш приголомшливим, якби шановному авторові вдалося трохи чіткіше структурувати матеріал. Бо окремі есеї, на жаль, прописані дещо хаотично, а загальновідомі факти, якими автор нерідко мережить свою вражаючу оповідь, дещо "розмивають" ефект від неї. А крім цього, шановному авторові слід бути більш прискіпливим до документальної точності найдрібніших деталей, – скажімо, він допускається низки прикрих неточностей у життєписі Ніла Хасевича, стверджуючи, що в залізничній аварії, у яку в дитинстві втрапив майбутній геніальний художник, загинув його батько (насправді – мати, батько ж загинув відтак у лавах УПА); або ж указує, що охоронці Хасевича мали псевда "Богдан" і "Павло" (насправді псевда цих героїв, які загинули в оточенні енкаведистами криївці разом із митцем, були "Гнат" і "Матвій").

На ці нюанси вказую не тому, щоби дорікнути авторові, а лише задля того, щоби в перевиданні (якого цей том конче потребує) помилки й неточності можна було виправити. Зрештою, й нині вони анітрохи не применшують того неоціненного для нашого суспільства значення, яке має ця вражаюча книжка.

РЕПЛІКА

"КИЇВ" У СПОРТИВНОМУ КОСТЮМІ

Іван АНДРУСЯК

Правду кажучи, я вже забув, коли востаннє дивився бодай щось на телеканалі "Київ". Бо якщо вже хочеться колись увімкнути телевізор, то принаймні задля того, щоби побачити там щось розумне, свіже, талановите, корисне, цікаве.

Ну, якби принаймні було хоч одне з переліченого – то вже якось можна було б і призвичаїтись. Але ні про що схоже й мови бути не може там, де, раз перемкнувшись на канал, зустрічаєш божевільну агітацію сектантів із "Посольства божого", яка була б заборонена в кожній нормальній країні світу, лише в нас чомусь має "зелену вулицю"; вдруге – маржизу такого собі Дмитра Гордона, видавця порнографічної газетки й "кришувателя" шарлатанів усіх мастей, якого через профнепридатність вигнали навіть з невибагливого етеру "Першого національного"; втретє – сумнозвісного ведучого "п'ятихвилинок ненависти" Дмитра Джангірова, сумнівні "послуги" якого теж виявилися затребувані лише на цьому каналі...

Звісно, про те, що "Київ" останнім часом із телеканалу для всіх мешканців столиці перетворився на телеканал лише для одного її мешканця – персонально мера Леоніда Черновецького, – я вже й не кажу, бо це всім давно й безнадійно відомо. Здається, навіть у часи наймахровішого застою наймахровіше у світі сов'єцьке телебачення і сов'єцькі газети так не славословили на адресу генсека Леоніда

Брежнєва, як це нині, в нібито демократичній і незалежній Україні, роблять, даруйте за неадекватне в цьому випадку словосполучення, "засоби масової інформації" з так званого муніципального медіа-голдингу!

Я вже й не запитую, чи не гидко тим людям, які мають нещастя в цих "засобах" працювати. Бо якби було гидко – ну, то не працювали б, знайшли б собі якесь інше місце роботи, з цим у Києві, незважаючи на кризу, не так і складно, якщо ти хоч трішечки професіонал...

Ні, журналістам я не дивуюся. Недарма кажуть, що це одна з "найпродажніших" професій. Зате музикантам дивуюся – ще й як! Бо на тому тижні, знічев'я "клацаючи" пультом, аби знайти в етері бодай якогось каналу бодай щось більш-менш притомне, я випадково втрапляю на "Київ" – і застигаю! Саме так: застигаю, не знаючи, як мені реагувати на те, що бачу...

Гадаєте, там показували справжніх інопланетян, які здійснили посадку на Хрещатику? Чи, може, іншу якусь небачену космічну дивовижу? Ні, шановні читачі – там тривало чергове "славослів'я" на адресу відверто неадекватного мера, і того разу це був репортаж із його відвідин... Національної музичної академії України імені Петра Чайковського. Ця академія, колишня консерваторія, саме святкувала 95-у річницю з дня свого заснування! Авторитетний, поважний, серйозний навчальний заклад із величезними традиціями. Ясна річ, мер, як то кажуть, "за посадою" мусив прийти і привітати наших музикантів. Будь-який мер. Навіть Черновецький. Ну, Черновецький і прийшов. Чомусь не прислав, як це в нього часто водиться, замість себе вічно усміхненого секретаря Київради Олесика Довгого у вишиванці, а з'явився в консерваторії особисто. І не просто так прийшов, а У СПОРТИВНОМУ КОСТЮМІ!

І телеканал "Київ" подає з'яву неадекватного мера У СПОРТИВНОМУ КОСТЮМІ на ювілеї НАЦІОНАЛЬНОЇ МУЗИЧНОЇ АКАДЕМІЇ як неабияке щастя для наших славетних музикантів!

Мені дуже цікаво, чи на тих урочистостях знайшлася бодай одна людина, яка принаймні вийшла із зали, щоб не бачити такої ГАНЬБИ? Про це жоден телеканал, на жаль, не повідомляє...

ВІД АВТОРА

УРВАВСЯ ТЕРПЕЦЬ

Михайло ЯНІВ, журналіст

Український народ довготерпеливий. Інститут Горшеніна нещодавно оприлюднив результати соціологічного дослідження, згідно з яким лише 15 відсотків українців нині, в розпал економічної кризи й кричущої бездіяльності та безпорадності влади щодо її подолання, готові вийти на вулиці й узяти участь в акціях протесту. Натомість 45 відсотків "викручуватимуться" як зможуть...

У Греції ж тим часом економічна ситуація, незважаючи на "всесвітність" кризи, значно краща – тим не менше, народ діяльністю влади незадоволений чомусь значно дужче, і форми, в які ця незадоволеність виливається, м'яко кажучи, вражаючі. Ось уже другий тиждень в Афінах, Салоніках та інших грецьких містах тривають масові заворушення та жорстокі сутички молоді з поліцією. Удень все тихо-мирно, та щойно настає ніч, як одразу ж спалахують повномасштабні бої, які супроводжуються погромами магазинів, биттям вітрин, підпалами автомобілів. Кілька років тому з подібними проблемами зіткнулася Франція, проте там хоч була очевидна причина – Париж буквально "оточений" містечками бідних мігрантів, справжнісінькими "трущобами", вихідці з яких не мали шансів на те, щоби зробити нормальну кар'єру, домогтися хоч якогось успіху в житті, тож і виливали свою злість. Натомість у Греції головною "рушійною силою" хуліганів-протестантів стало студентство – фактично майбутнє нації!

Утім, спричинки до сутичок у Франції та Греції дуже схожі – жорстокість правоохоронців. У Афінах усе почалося з того, що позаминулої суботи група з приблизно 30 хуліганів-підлітків закидала камінням поліцейську патрульну машину, в якій їхали двоє поліцейських. Один із них, Епамінондас Корконеас, вийшов з авта й кілька разів вистрелив у нападників. Від його кулі загинув 16-річний хуліган Андреас Грігоропулос. Незважаючи на те, що наступного дня Корконеаса та його напарника заарештували, звинувативши одного в навмисному вбивстві, а іншого у сприянні вбивству, – молодь збунтувалася. Згідно з грецьким законодавством, поліція не має права заходити на територію університетів, – тож університети стали "осередками дислокації хуліганів" і місцями, з яких щовечора проводяться "вилазки". Молоді греки зуміли навіть на якийсь час захопити кілька радіостанцій і вийти в ефір із закликами до протестів.

Попри арешт винуватців трагедії та вибачення глави МВС перед родиною загиблого, хулігани використали трагічний випадок для нападів на поліцію, відділення банків, нищення прикрашених до Різдва вітрин магазинів та майна ні в чому не винних громадян. Молоді хулігани поранили десятки поліцейських, лише в Афінах сплюндрували понад 30 магазинів, 16 відділень банків та спалили 25 автомобілів.

Тим не менше, згідно з даними соціологів, більше третини греків вважають, що такі дії хуліганів... виправдані! Мовляв, поліція часто проявляє надмірну жорстокість до молоді, тож нинішня жорстокість і неадекватність хуліганів є лише "адекватною" відповіддю на це.

Хай там як, а збитки від демонстрацій і погромів уже сягнули мільярда доларів. Якщо при цьому так багато греків підтримують хуліганів, дій яких особисто я не ризикнув би назвати адекватними, – то це свідчить як мінімум про те, що урвався терпець. Правду кажучи, мені б не хотілося, щоб колись так само урвався терпець і в українців – ми ж бо маємо значно більше підстав нарікати не лише на міліцію, а й на владу загалом...

Наступне число нашого часопису вийде першого січня 2009 року.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9